

ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΠΡΟΫΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ Π.Σ.Λ. «Η ΚΥΔΙΑΝΤΑ» 2016-2017

ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟΣ ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ

από αναλήψεως των καθηκόντων του σημερινού Δ.Σ.

- Εκδήλωση στο Καστρομηνά με τίτλο «Προσφυγιά σε όλα μινόμε» με τη χορωδία του Συλλόγου, δρομολογημένη από το προηγούμενο Δ.Σ.
- Καθαρισμός του Καρυδά σε συνεργασία με το Αθλητικό Σωματείο «Η Ένωση».
- Καθαρισμός οικοπέδου στον Αγ. Γιώργη μετά από ευγενική παραχώρηση των ιδιοκτητών του για πολιτιστικές καλοκαιρινές εκδηλώσεις.
- Διοργάνωση παιδικών δράσεων τους καλοκαιρινούς μήνες και το χειμώνα εργαστήρια και μαθήματα παραδοσιακών χορών.
- Δύο θεατρικές παραστάσεις μια του Συλλόγου Γυναικών με το έργο «η θλιμμένη μαριονέτα» και μια από το Β. Βασιλάκη «Ηλίας με δόντια» του Γ. Μακριδάκη.
- Ρεμπέτικη βραδιά με το Β. Καλαγκιά και χορός το καλοκαίρι.
- «Μετρήσαμε τα άστρα» με το Σύλλογο Αστρονομίας.
- Έγιναν δύο εθελοντικές αιμοδοσίες για την Τράπεζα Αίματος του χωριού μας.
- Πραγματοποιήθηκαν οι ετήσιες εκδρομές του συλλόγου σε Ιταλία, Βουλγαρία και Ρουμανία.
- Ξεκίνησαν και συνεχίζονται τα μαθήματα παραδοσιακών χορών για μικρούς και μεγάλους, χορωδίας αλλιά και καλλιτεχνικά εργαστήρια.
- Η χορωδία μας πήρε μέρος στο φεστιβάλ χορωδιών Χίου στο Ομήρειο και συμμετείχε στην εκδήλωση μνήμης και τιμής για την Εθνική Αντίσταση στην Κυδιάντα.

- Η θεατρική μας ομάδα παρουσίασε το έργο «Ένας Ρωμαίος και μια Τζουλιέτα στη Λαγκάδα».
- Τα Χριστούγεννα σε συνεργασία με το Σύλλογο Γονέων του Δημοτικού Σχολείου έγινε εκδήλωση αφιερωμένη στην ειρήνη.
- Η χορευτική μας ομάδα πήρε μέρος στο «Αντάμωμα» στο Ομήρειο.
- Από τα χειμερινά εργαστήρια στήθηκε το Πασχαλινό μας παζάρι με χειροποίητες κατασκευές.
- Καθαρίστηκαν μονοπάτια στην ευρύτερη περιοχή του χωριού με την καθοδήγηση του κ. Χαλάτση.
- Έγινε αποκρίτικο γλέντι.
- Τιμήσαμε τη μέρα της γυναίκας στις 8 του Μάρτη με ομιλία και προβολή ταινίας.
- Ψυχολόγος από το Κέντρο Πρόληψης έκανε ομιλία για τη «Διαχείριση του άγχους των παιδιών» εν όψει των Πανελληνιακών εξετάσεων.
- Πραγματοποιήθηκαν δύο ημερήσιες εκδρομές στο Μουσείο Μαστίχας, στο Λεπροκομείο και στα αρχοντικά του Κάμπου.

Συνέχεια στη σελ. 2

Καλή και Δημιουργική χρονιά σε όλους!
Καλή Πατρίδα στην Προσφυγιά

Συνέχεια από τη σελ. 1

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΣ ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ **ΠΕΡΙΟΔΟΥ 22/05/2016 ΕΩΣ 23/10/2017**

Παραλήφθηκαν την 22-5-2016 από το προηγούμενο Δ.Σ. του Συλλόγου τα ακόλουθα ποσά:

Εθνική Τράπεζα Ελλάδος Λογ/σμός Ταμιευτηρίου 490/375243-75: **1.047,00€**Τράπεζα Πειραιώς Λογ/σμός Όψεως 5702-072253-399: **19.718,44€****ΣΥΝΟΛΟ: 20.765,44€**

Για την παραπάνω περίοδο πραγματοποιήθηκαν:

A. ΕΣΟΔΑ		
1	ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ	12.682,50€
2	ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ ΜΕΛΩΝ	1.410,00€
3	ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ (ΠΡΩΤΟ ΤΕΥΧΟΣ)	179,50€
4	ΔΩΡΕΕΣ ΧΡΗΜΑΤΙΚΕΣ	220,00€
5	ΛΟΙΠΑ - ΔΙΑΦΟΡΑ	690,00€
6	ΣΥΝΟΛΟ	15.182,00€

B. ΕΞΟΔΑ		
1	ΑΜΟΙΒΕΣ ΕΠΙΜΟΡΦΩΤΩΝ	2.880,00€
2	ΕΝΤΥΠΑ - ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ	526,10€
3	ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ (ΠΡΩΤΟ ΤΕΥΧΟΣ - ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ)	10.493,21€
4	ΛΟΙΠΑ - ΔΙΑΦΟΡΑ	1.111,75€
5	ΣΥΝΟΛΟ	15.011,06€

ΚΕΡΔΟΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ: 170,94€ΠΑΡΑΛΗΦΘΗΚΕ ΠΟΣΟ: **20.765,44€**ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΕΛΛΑΔΟΣ: **1.047,00€**ΤΡΑΠΕΖΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ: **17.088,44€****ΣΥΝΟΛΟ: 20.936,38€****ΕΙΣ ΜΕΤΡΗΤΑ: 2.459,31€**

ΠΡΟΫΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ **2017-2018**

A. ΕΣΟΔΑ		
1	ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΣΥΛΛΟΓΟΥ (Χοροί, Συνεστιάσεις, Παραστάσεις, κλπ)	10.000,00€
2	ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ ΜΕΛΩΝ	1.200,00€
3	ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ	600,00€
4	ΔΩΡΕΕΣ ΔΙΑΦΟΡΩΝ	300,00€
5	ΛΟΙΠΑ - ΔΙΑΦΟΡΑ	2.900,00€
6	ΣΥΝΟΛΟ	15.000,00€

B. ΕΞΟΔΑ		
1	ΑΜΟΙΒΕΣ ΕΠΙΜΟΡΦΩΤΩΝ	4.000,00€
2	ΕΝΤΥΠΑ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ	1.500,00€
3	ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ	8.000,00€
4	ΛΟΙΠΑ - ΔΙΑΦΟΡΑ	1.500,00€
5	ΣΥΝΟΛΟ	15.000,00€

ΠΡΟΤΑΣΗ

ΓΙΑ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΓΙΑ ΑΝΑΠΛΑΣΗ ΣΤΟ ΓΙΒΑΡΙ
(ΡΥΑΚΙ, ΤΡΑΠΕΖΟΚΑΘΙΣΜΑΤΑ, ΚΑΘΑΡΙΣΜΟΣ) ΠΡΟΫΠΟΛΟΓΙΖΟΜΕΝΗ
ΣΤΑ **4.000,00€** ΜΕ ΧΡΗΣΗ ΑΠΟΘΕΜΑΤΙΚΟΥ

ΛΑΓΚΑΔΑ 21-10-2017

Η ΠΡΟΕΔΡΟΣ
ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ ΜΠΑΤΙΔΗ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ
ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΚΟΥΝΟΥΠΑ

ΣΤΗ ΓΕΝΙΚΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ

ΣΥΜΜΕΤΕΙΧΑΝ ΟΓΔΟΝΤΑΤΕΣΣΕΡΑ (84) ΤΑΜΕΙΑΚΑ ΕΝΤΑΞΕΙ ΜΕΛΗ
Ο ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ ΕΓΚΡΙΘΗΚΕ ΜΕ ΤΡΕΙΣ (3) ΚΑΤΑ ΚΑΙ ΕΝΑ (1) ΛΕΥΚΟ

Ο ΠΡΟΫΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ ΕΓΚΡΙΘΗΚΕ ΠΑΜΨΗΦΕΙ

Η ΠΟΙΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΣΥΖΗΤΗΣΗΣ ΚΥΜΑΝΘΗΚΕ
ΚΑΤΑ ΓΕΝΙΚΗ ΟΜΟΛΟΓΙΑ
ΣΕ ΥΨΗΛΑ ΕΠΙΠΕΔΑ!!!

«ANEMH»

ΔΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ
ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΥ ΕΠΙΜΟΡΦΩΤΙΚΟΥ
ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΛΑΓΚΑΔΑΣ
«Η ΚΥΔΙΑΝΤΑ»

Τα ενυπόγραφα άρθρα δεν εκφράζουν πάντα τις
απόψεις της Σ.Ε.
και δεν δεσμεύουν τον Σύλλογο.

• Αποστολή ύλης στο: panagrel@yahoo.gr

• Εκτύπωση: ΕΝΤΥΠΟ

...Τι είναι 'κείνο που μας ενώνει και τι 'ναι 'κείνο που μας χωρίζει;

Προχθές, δυο μέρες μετά την Πρωτοχρονιά, σε μια κουβέντα μ' ένα γνωστό ανάμεσα στα «καλή χρονιά», «πώς τα πέρασες;», «ήβρες αμάνιτες;», μου λέει και τούτο: «Στο τάδε κέντρο την Πρωτοχρονιά δεν έπεφτε καρφίτσα. Η εικόνα θύμιζε πρωτοχρονιά προ κρίσης, το μπουκάλι δε από 150€ έως 200€ ανά 4 άτομα». Ρε παιδιά πόσα είναι το κοινωνικό επίδομα να το μεγαλώσω ... Κάποιοι πεινάνε, τι γίνεται;

Στις κρίσεις το χάσμα πλούσιων και φτωχών μεγαλώνει, διότι, ως γνωστόν, ο πλούτος αποτελεί τη βασική αιτία διαχωρισμού. Θα μπορούσε να μην είναι έτσι; Ο πλούτος από τη φύση του είναι έτσι, θα πει κάποιος. Ο πλούτος δε φταίει, νομίζω εγώ, φταίει η μοιρασιά του, αφού, αν μοιραζόταν δίκαια, θα έφτανε για όλους. Και πώς είναι αυτό το «δίκαια»; Άλλοι να τον χαίρονται και άλλοι να τον φτιάχνουν; Όχι, να τον χαίρονται πρώτα πρώτα όλοι όσοι τον φτιάχνουν

και δεύτερον όσοι αντικειμενικά δεν μπορούν να τον φτιάξουν. Εμένα αυτή είναι η άποψή μου.

Όμως η πραγματικότητα είναι εδώ στυγνή και σκληρή και είναι αυτή που καταλαβαίνουμε στην πρώτη παράγραφο. Γιατί σίγουρα κάποιοι από εμάς θα ήθελαν να είναι και αυτοί στο τάδε κέντρο την Πρωτοχρονιά, αλλά το πορτοφόλι δεν το σηκώνει - για να μη μιλήσω για άλλους που δεν έχουν να φάνε μέρες που είναι και το βαρύνω.

Βρεθήκαμε όλοι στην παρούσα κατάσταση, άλλοι με πολλά στην άκρη, άλλοι με λιγότερα και άλλοι με τίποτα. Ζούμε στην περίοδο που όλοι από λίγο ως πολύ τρώμε από τα έτοιμα και, ανάλογα, με αυτά περνάμε από την μια κατάσταση (της ευμάρειας) στην άλλη (της ανέχειας). Επειδή όμως, όσο περνάει ο καιρός και δεν βρίσκουμε τις απαντήσεις που απαιτούνται για να βγούμε στο ξέφωτο, όλο και πιο πολλοί περνάμε στην δεύτερη κατάσταση, πρέπει να αναλο-

γιστούμε και να αποφασίσουμε, να ενεργήσουμε, να αντιδράσουμε.

Εδώ λοιπόν, πριν να είναι πολύ αργά, πρέπει να βρούμε αυτά που μας ενώνουν για να ξεπεράσουμε την κατάσταση αυτή. Αυτά που μας ενώνουν όμως, ως σύνολο, ως κοινωνία και όχι ως ομάδες. Διότι μέχρι τώρα κάνουμε αυτό ακριβώς το λάθος, αντιδρούμε ως ομάδες συμφερόντων (και όχι κατ' ανάγκη οικονομικών ή πολιτικών και τρωγόμαστε μεταξύ μας) και όχι ως σύνολο. Για να κατανοήσουμε την κατάσταση, πρέπει για λίγο ο καθένας μας, να βγάλει τον εαυτό του από το κάδρο και να δει το κάδρο απέναντι, ώστε να αντιληφθεί την πραγματική κατάσταση αμερόληπτα και ξαναμπαίνοντας σ' αυτό να πράξει.

Για να πράξουμε όμως σωστά και αποτελεσματικά θα πρέπει, όλες οι ενέργειές μας να διέπονται από δύο αξίες: τη δικαιοσύνη, για να μοιράζεται ο πλούτος

και την αλληλοβοήθεια, για να στηρίζει ο ένας τον άλλον και να μη μείνει κανένας έξω από τον αγώνα που θα μας βγάλει από κάθε δύσκολη κατάσταση.

Ποιο είναι όμως το δίκαιο, μέσω του οποίου παράγεται η δικαιοσύνη; Είναι το δίκαιο του ισχυρού, που λόγω της θέσης του διαμορφώνει τη δικαιοσύνη σύμφωνα με το συμφέρον του ή είναι το δίκαιο των πολλών που την διαμορφώνουν σύμφωνα με τα δικά τους συμφέροντα; Η απάντηση είναι προφανής.

ΕΞΑΡΤΑΤΑΙ ΑΠΟ ΤΟ ΑΝ ΕΧΕΙΣ ΣΥΝΕΙΔΗΤΟΠΟΙΗΣΕΙ ΠΟΥ ΑΝΗΚΕΙΣ.

Αν αυτό συμβεί τότε ξέρεις και ποιον πρέπει να βοηθάς και τι πρέπει να επιτρέπεις να συμβαίνει. Αν αυτό ακολουθηθεί από αποφασιστικότητα και δράση των πολλών τότε ...

Τότε και ο πλούτος θα είναι ολόκληρος και όλοι μας χορτάτοι.

**ΠΑΝΤΕΛΗΣ ΧΑΒΙΑΡΑΣ
(BOYNO)**

Περί ενόχλησης και ενσυναίσθησης... ο λόγος

Ο κάμπος της Λαγκάδας κατέχει στην καρδιά μας μια ξεχωριστή θέση. Πόσες αναμνήσεις, πόσες ώρες ξενοιασιάς και πόσες περιπέτειες δε μας έχει χαρίσει

Θυμάμαι, όταν είμαστε παιδιά που τον γυρίζαμε τρέχοντας, πηδώντας κάθε βάτα και χαντάκι, γνωρίζοντας κάθε σπιθαμή του, με κύρια έννοια στα πηγάδια και στα φίδια και εκμεταλλευόμενοι κάθε πλάτωμα για παιχνίδι. Επί σειρά ετών κάθε καλοκαίρι σκάβαμε στις ισιάδες του, προκειμένου να διεξαχθούν οι ετήσιοι Ολυμπιακοί Αγώνες και, υπό την αιγίδα των αγώνων αυτών, κάποιοι από την παρέα (αρσενικοί στο γένος) έπαιρναν κρυφά γαϊδούρια από τα καλύβια των μπαρμπάδων για τα έφιππα αγωνίσματα. Και επειδή ουδέν καλόν αμιγές κακού, είχαμε και τα ατυχήματά μας, άλλοτε ελαφριά κι άλλοτε πιο βαριά, που απαιτούσαν πολύμηνη θεραπεία και συμπαράσταση και κατά συνέπεια χρονικό περιορισμό στο παιχνίδι για όλους, αφού είμαστε συντρέχτες και είχαμε σαν δόγμα μας το «ένας για όλους και όλοι για έναν».

Θυμάμαι ακόμα τις φωνές των μανάδων μας, όταν σουρούπωνε και δεν είχαμε μαζευτεί στο σπίτι. Ακούγαμε - λόγω του λαγκαδιού οι φωνές αντιλαλούσαν στον κάμπο - αλλά φοράγαμε τα «κουφά αυτιά», γιατί το παιχνίδι χορταίνεται; Δε χορταί-

νεται. Κι έτσι κάθε βράδυ πέφταμε στο κρεβάτι πεινασμένοι και δαρμένοι, αφού η παντόφλα έπεφτε σύννεφο.

Θυμάμαι κάθε Αύγουστο που μας έστελναν οι γιαγιάδες μας με τα ψάθινα καλαθάκια και τις κατσούνες για σύκα και παραβγαίναμε ποιος θα μαζέψει τα περισσότερα φτάνοντας μέχρι τον Πλυτή και το Τσαντήρι. Μαζεύαμε από όπου βρίσκαμε χωρίς καν να μπαίνουμε στον κόπο να αναρωτηθούμε ποιανού είναι οι συκιές. Με την ίδια λογική μαζεύαμε και μούρα και βατόμουρα. Και φυσικά, πιπινάκια κάθε φθινόπωρο και αγριολούλουδα για τον Επιτάφιο κάθε Πάσχα. Καταπατούσαμε αδιακρίτως κάθε χωράφι που συναντούσαμε στο δρόμο μας.

Ονειρεμένα χρόνια σε έναν κάμπο που δεν είχε σπίτι, δεν είχε ιδιοκτήτες (εφόσον τα χωράφια ήταν ξέφραγα) και χρησίμευε καθημερινά για τη μείωση των αποστάσεων από τη μια άκρη του χωριού στην άλλη.

Τα πράγματα άλλαξαν, όπως αλλάζουν όλα με το πέρασμα του χρόνου. Εμφανίστηκαν οι ιδιοκτήτες, μήλικαν συρματοπλέγματα (δεν είναι δυνατόν να κόψεις δρόμο) και δομήθηκαν αρκετά από τα οικόπεδα του ασφαλτοστρωμένου πλέον δρόμου. Ένας από αυτούς τους ιδιοκτήτες κατοικιών

έτυχε να είμαι κι εγώ. Και λέω έτυχε, γιατί ποτέ δεν είχε περάσει από το μυαλό μου ότι θα πολιτογραφηθώ σε αυτήν τη συνοικία. Ούτε καν ήξερα ότι υπήρχε οικογενειακή γη... Οστόσο, ελλείψει άλλου προσβάσιμου οικοπέδου, έκανα πέτρα την καρδιά μου (δηλώνω πάντα «παράλια» Λαγκαδούσινα) και πήρα την απόφαση να εγκατασταθώ διά παντός στη βιομηχανική/αγροτική ζώνη του χωριού (καταλαβαίνετε, οι ντόπιοι, τι εννοώ με το χαρακτηρισμό αυτόν).

Παρά τις ανησυχίες μου, η ζωή στον κάμπο δεν αποδείχτηκε καθόλου άσχημη. Είναι ήσυχα, στριγκλίζω ανά πάσα στιγμή (όταν δε με χωρά ο τόπος) και δε με ακούει άνθρωπος (έτσι θέλω να πιστεύω), δεν έχω «στενούς» γειτόνους να αρπάζονται και ψάχνω συνέχεια πράγματα να τρώγομαι με τα δικά μου ρούχα.

Κατά κύριο λόγο τα βάζω με τα άμοιρα ζωάκια που βοσκούν γύρω τριγύρω, μιας και το χορτάρι είναι άφθονο. Γιατί το βράδυ με ενοχλούν τα χλιμιντρίσματα των αλόγων, το γκάρισμα των γαϊδουριών, τα κουδούνια των προβάτων που περνούν από κάτω, το λάλημα των πετεινών τις πολύ... πρώτες πρωινές ώρες αλλά και να τα βουβάνω δεν μπορώ.

Συνέχεια στη σελ. 4

Σκέψεις για τους ναυτικούς και όχι μόνο...

Τούτες τις μέρες των γιορτών οι σκέψεις γυρίζουν πίσω στα χρόνια τα παιδικά. Όμορφα χρόνια, ξέγνοιαστα χρόνια, που όμως μου φέρνουν μια γλυκιά μελαγχολία γιατί έλειπε ο πατέρας. Ο πατέρας που όργωνε τα πέλαγα. Τριανταπέντε χρόνια ναυτικής υπηρεσίας. Μπάρκα πολύχρονα, με χωριανούς, συντοπίτες αλλά και με ανθρώπους από ξένα μέρη που γίνονταν μια οικογένεια, γιατί αυτοί ήταν η συντροφιά του στο ταξίδι. Τούτες τις χρονιάρες μέρες μας διηγούταν ότι τις περνούσε παρέα με τις αναμνήσεις του, κοιτώντας τις φωτογραφίες μας και διαβάζοντας ξανά και ξανά τα γράμματα που έπαιρνε από την κυρά του.

Δύσκολες οι γιορτινές μέρες για τους ναυτικούς. Μακριά από τους δικούς σου θυμάσαι το

κάθε τι που σου ανεβάζει την αδρεναλίνη από τη συγκίνηση, τη σκέψη στα περασμένα και την αγωνία για το αύριο. Μπάρκα πικρά, σκληρά, κόντρα στους καιρούς και τους τυφώνες.

Μπάρκα όμως που οδηγούσαν σε μια αξιοπρεπή διαβίωση της οικογένειας. Μπάρκα με μεγάλη παρακράτηση για το Ν.Α.Τ. ως συμβολή στην περίθαλψη και τη σύνταξη. Για να υπάρχει ο Οίκος Ναύτου με τους γιατρούς και να τρέχουν οι γονείς, τα παιδιά, οι συγγενείς. Μπάρκα για να υπάρχει γιατρός στο χωριό για τη δύσκολη ώρα.

Σήμερα που βουλιάζει η χώρα στη δίνη της οικονομικής κρίσης, βούλιαξαν και οι κόποι χιλιάδων ναυτεργατών του νησιού και του χωριού, οδηγώντας στο μαρasmus τον Οίκο Ναύτου και

στέλνοντας τον αγροτικό γιατρό σαν πλασίδι σ' όλα τα γύρω χωριά μέχρι και το Πυργί. Και όμως οι ελπίδες για αξιοπρεπή γερατειά στους απόμαχους της θάλασσας δεν μπορεί να ξεφτίσουν. Δεν μπορούν τα μπάρκα της νέας γενιάς ναυτεργατών να πληρώνονται με φιλοδωρήματα των εφοπλιστών. Δεν μπορεί η περίθαλψη και η προστασία της ναυτεργατικής οικογένειας ν' αφηθεί στους κυκλώνες των συμφερόντων των εφοπλιστών.

Κάπου υπάρχει λύση και πρέπει να τη βρούμε. Την έχουμε στα χέρια μας όλοι εμείς που μόνο μέσα απ' τους αγώνες μας θα δικαιωθούμε.

Βούλα Κούνουπα

Περί ενόχλησης και ενσυναίσθησης... ο λόγος

Συνέχεια από τη σελ. 3

Ωστόσο, για όλα υπάρχει λύση. Όταν η κατάσταση γίνεται ανυπόφορη, κλείνω ερμητικά πόρτες και παράθυρα (ευτυχώς βαριακούω και λίγο) και κοιμάμαι μια χαρά.

Τα ζώα λοιπόν είναι ένας ενοχλητικός για τη ζωή μου στον κάμπο παράγοντας, στον οποίον δεν μπορώ να παρέμβω, γιατί και να μιλήσω ποιο από όλα τα είδη θα καταλάβει (αν και μια δυο φορές, ομολογώ, ένα «σκάσε» μες τον ύπνο μου το 'χω πει). Όμως υπάρχουν κι άλλοι παράγοντες, με πρόσωπο και όνομα και νου και γνώση, οι οποίοι άλλοτε άθελα και άλλοτε με πλήρη επίγνωση, δυσκολεύουν τη ζωή μου και με κάνουν συχνά να αναρωτιέμαι αν είμαι στενόχωρη, περιέργη και παράλογη. Αυτοί εστιάζονται σε μια συγκεκριμένη περίοδο του χρόνου και αφορούν σε δυο κυρίως θέματα. Στα βενζινοπρίονα και τις φωτιές.

Κατά την περίοδο του λιομαζέματος, ομολογώ, ότι η γειτονιά μου γίνεται δημοφιλής. Παίρνει ζωή από φωνές και γέλια, από τσακωμούς αειθαλών ζευγών (μην κόψεις τούτο το κλαδί, κόψε το άλλο, δεν ήδεσες καλά τη σκάλα, μην ανήβεις ψηλά, ρίξε κι απ' έδευτου και άλλα τέτοια χαριτωμένα... για μένα που είμαι το τρίτο πρόσωπο στην ιστορία). Βλέπω ανθρώπους που τους λέω «καλημέρα» μόνο τότε, αφού τον υπόλοιπο χρόνο οι δρόμοι μας δε συναντιούνται (και πώς να συναντηθούν αφού μένω στην άκρια του κόσμου, όπως λέει και η μάνα μου). Έχω όλη την καλή διάθεση να τους βγάλω ένα ποτήρι νερό, ένα φρούτο (αν και όλοι έρχονται άρτια προετοιμασμένοι) ή να τους παχαρώσω το πάρκινγκ μου προκει-

μένου να κουβαλήσουν πιο εύκολα τα τσουβάλια με τις ελιές και τα ξύλα τους, αν - και όπως - μου το ζητήσουν.

Μου αρέσουν οι αυθεντικοί άνθρωποι, αυτοί που εκφράζονται ελεύθερα κι ας είναι και έξω από τον καθωσπρεπισμό που πρεσβεύουμε, εμμέσως πλην σαφώς, εμείς οι υπόλοιποι. Αρκεί η δική τους ελευθερία να μην περιορίζει των άλλων. Γιατί έχει τύχει να επιστρέψω το μεσημέρι και να σφυρίζω μια ώρα για να βγάλουν τα αυτοκίνητα από τη ράμπα του σπιτιού μου και να παρκάρω εγώ. Ανεπίτρεπτο είναι, αλλά επειδή έχω τρόπους και κατανόηση, δίνω τόπο στην οργή και την κούραση και δε δίνω συνέχεια στα συμβάντα.

Ομοίως, προσπαθώ να αγνοώ τις φωνές, οι οποίες συνεχίζονται ακάθεκτες όλο το μεσημέρι και ενίοτε συνοδεύονται και από τις γνωστές λαγκαδούσικες τσιρίδες (στα πλαίσια της αυθεντικότητας που προαναφέρθηκε). Πάλι με κλειστά παράθυρα, αγωνίζομαι να κοιμηθώ κανένα δώρο και τα καταφέρνω, γιατί η δουλειά μου είναι τέτοια που μεταβάλλει το κεφάλι μου σε ένα πρώτης τάξεως καζάνι. Έτσι κι αλλιώς, φωνές ακούω και στη δουλειά, φωνές και στο σπίτι, πείτε πως τις έχω συνθίσει.

Η κατάσταση με το θόρυβο ξεφεύγει με τα βενζινοπρίονα, των οποίων ο απορρέων ήχος ξεπερνά κατά πολύ σε ντεσιμπέλ τόσο τα χλμιντρίσματα των αλόγων όσο και τις ανθρώπινες φωνές. Κι εκεί που αρχίζω να χαχαρώνω, πετάγομαι μισοούρανα και πάει και η καρδιά μου στην Κούλουρη με το ξαφνικό «iiiiiiiiiii», γιατί, όπως και να το κάνεις η 3.30 μετά το μεσημέρι είναι για μένα η ώρα της απόλυτης καρδιακής μου ηρεμίας.

Και καλά... Επιδιώνω. Αλλά λύστε μου τώρα δυο απορίες.

1) Αφού η περιστασιακή «αγροτιά» (η επιτελούσα έργον αρεστόν, ζηλευτόν και αξιομνημόνευτον) είναι από το πρωί στα χωράφια και μαζεύει ελιές και είναι σε κατοικημένη περιοχή (να πείτε πως δε φαίνομαι;), δεν μπορεί να πριονίσει νωρίτερα;

2) Ξέρει η «αγροτιά» ποιες είναι - τουλάχιστον τυπικά - οι ώρες κοινής συχίας;

Βλέπει ότι δίπλα είναι σπίτι, ξέρει ποιος μένει, τι κάνει και τι περνάει. Είναι ανάγκη να με φέρει στη δυσάρεστη θέση, να βγω στο μπαλκόνι και να φωνάζω, ψάχνοντας μάλιστα από πριν, πόσο ευγενικά θα της μιλήσω για να μην την προσβάλλω; Που, εδώ που τα λέμε, δε θα έπρεπε να σκέφτομαι αυτό το τελευταίο, εφόσον εκείνη δε με σέβεται και κοιτά μόνο πώς θα κάνει τη δική της δουλειά, αδιαφορώντας για το ποιον θίγει και ενοχλεί.

Και πάμε τώρα στις φωτιές. Η «αγροτιά» θέλει να κάψει τα κλαδιά της. Αυτά που έκοψε μετά κόπων και βασάνων, δικών μου και δικών της. Κατανοπτό και απόλυτα σεβαστό. Ο τρόπος και ο τόπος, όμως που το κάνει, εντάσσεται στο ίδιο πλαίσιο δράσης με τα παραπάνω. Έρχεται μες την πόρτα μου, μπροστά ή δίπλα ακριβώς από το σπίτι μου (λες και άμα πάει 20 μέτρα πιο κει θα πάθει τίποτα), ανάβει μια κατσαλούμα μέχρι εκεί πάνω, χωρίς ούτε μια φωνή να βάλει, να κλείσω παράθυρα και να μαζέψω τα ρούχα που έχω απλωμένα και με κάνει να τρέχω πανικόβλητη, αφού εκεί που κάθομαι γεμίζει το σπίτι μου καπνό και ψάχνω να βρω τι έχω αφήσει αναμμένο και καίγομαι.

Μια φωνή είναι, να πάρει το καλό. Και μη μου πει ότι λείπω... Γιατί σίγουρα έχει προγραμματίσει από την προηγούμενη πού θα πάει και τι θα κάνει. Ας περάσει από το σπίτι μου να με προειδοποιήσει. Ή ας με πάρει τηλεφωνο αποβραδής να κλείσω παράθυρα πριν φύγω για τη δουλειά και να μην απλωσω. Το τηλεφώνό μου θα το βρει. Σε ένα χωριό ζούμε, σίγουρα θα έχουμε κοινούς γνωστούς. Αλλά ήθελα να 'ξερα τι θα έκανε, αν κάποιος της έβαζε φωτιά απροειδοποίητα μες τη δική της πόρτα. Ας το σκεφτεί αυτό κι ας μπει λίγο στη θέση μου πρώτα (αυτό καλείται ενσυναίσθηση) και μετά να με κρίνει. Που θα με κρίνει για τα γραφόμενά μου.

Και παρά τις αντιξοότητες στην εποχιακή μου διαβίωση με πιάνει η μεγαλοψυχία μου και λέω «δε βαριέσαι» και δεν τηλεφωνώ στα σώματα ασφαλείας, γιατί θα κακοχαρακτηριστώ και... άμα χωρίσω, πού θα ξαναβρω άντρα, έτσι στιγμισμένη που θα 'μαι...

Το μόνο που με πληγώνει είναι ότι μου βγάζει από τη μύτη όλες εκείνες τις ωραίες αναμνήσεις του κάμπου που έχω από τα παιδικά μου χρόνια. Κι επειδή, ο κόσμος - όπως είπαμε - αλλάζει, μήπως πρέπει κι αυτή να αλλάξει τη νοοτροπία της; Εκείνη που διδαχθήκαμε όλοι από μικροί στη στενή κοινωνία που μεγαλώσαμε, ότι όλα είναι δικά μας, όλα τα ερμηνεύουμε με τα δικά μας μέτρα και σταθμά, ο κόσμος μας είναι το εμείς και οι πρώτου βαθμού συγγενείς μας και όλοι οι άλλοι παραέξω είναι στραβοί κι ανάποδοι. Μόνο που εμείς αυτήν τη νοοτροπία δεν την ενστερνιστήκαμε ή την αποβάλαμε. Γιατί άραγε;

Ματρώνα Αποστολίδη

• Συνηθίζονται ευχές σε κάθε αλλαγή χρόνου. Το σωτήριο 2018 μπήκε φουριόζικο. Σκεφτείτε, δεν προλάβαμε ακόμα μέχρι χτες να βγάλουμε την εφημερίδα μας! Είναι φανερό. Χρειάζονται περισσότεροι που θα ασχοληθούν μ' αυτήν, με κάθε τρόπο. Με ευχές αυτά δεν γίνονται.

• Οι μέρες αυτές εξάπτουν τα φιλόδημα αισθήματα των ανθρώπων. Ομοίως και τα φιλόπρωχα. Υποθέτουμε ότι οι φίλοι των ανθρώπων είναι άνθρωποι. Δεν μπορούμε να ισχυριστούμε το ίδιο και για τους φίλους των πτωχών. Υποθέτουμε αβίαστα ότι είναι τουλάχιστον μη πτωχοί! Προκρίνουμε τη χριστιανική άποψη της δεκάτης. Ας δίνουν το ένα δέκατο των εισοδημάτων τους σ' αυτούς. Τελικά πρέπει να ξεκαθαριστεί τι θέλουμε. Να τους συντηρούμε ή να κάνουμε ότι πρέπει για να μην υπάρχουν; Λογικά θα μπορούσαμε να αυξήσουμε την παραγωγή ενδυμάτων, τροφών κ.λ.π. ή να τα μοιράσουμε καλύτερα μεταξύ μας!

• Το λιομάζωμα τελείωσε ή διακόπηκε λόγω καιρού και υψηλών ορίων ηλικίας ελαιοπαραγωγών. Η παραγωγή επαρκής και ποιοτική. Οι τούμπες σε λογικά πηλίσια χωρίς, ευτυχώς, οδυνηρά επακόλουθα. Άντε και του χρόνου. Τη σκυτάλη πήρε η τροφοσυλλογή, πεδίων δόξης λαμπρό των Λαγκαδούσων. Επιτέλους αμανίτες ύστερα από δυο χρόνια και, φυσικά, χορτάρια.

• Όποιος χρειάζεται κλειδιά του Γραφείου της Κοινότητας για οποιαδήποτε πολιτιστική... ή άλλη χρήση τηλεφωνεί στον Πρόεδρο και τα παραλαμβάνει άμεσα. Μοναδική προϋπόθεση να γνωρίζει τη συνθηματική λέξη!

• Η ενότητα μοιάζει μ' ένα καράβι: Έχει πλήρωμα-επιβάτες. Ξεκινάει από κάποιο λιμάνι για να φτάσει σε ένα άλλο. Ανάλογα με τον προορισμό και οι επιβάτες. Ανάλογα με το πλήρωμα και τ' αρμένι. ΠΡΟΣΟΧΗ ΣΤΑ ΠΕΙΡΑΤΙΚΑ!!!

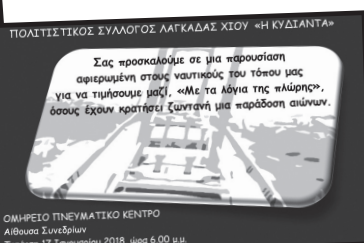
• Η πάνδημη ετήσια Γενική Συνέλευση του Συλλόγου έγινε με πρωτοφανή και αποδύτη επιτυχία. Ο καθένας μπορούσε να εκφράσει ελεύθερα και πλήρως την άποψή του. Όποιος δεν μπορούσε, δεν το έκανε! Φαίνεται... ο κύκλος του 'πεφτε μεγάλος!!

• Είδαμε έκδηλη ικανοποίηση στα πρόσωπα των μελών του Διοικητικού Συμβουλίου, αφού έλαβε καθαρή ψήφο εμπιστοσύνης και για το παρελθόν και για το μέλλον.

• Το Δεκέμβριο έγινε μια όμορφη εκδήλωση στο Κοινοτικό Γραφείο, η οποία εύκολα προβιβάστηκε στο Ομήρειο. «Λόγια της Πλήρης» με θέμα τη ζωή των Λαγκαδούσων ναυτικών στα πηλίσια. Άρεσε και συγκίνησε. Ήμουν κι εγώ εκεί κι ένιωσα το ρίγος. Το βίντεο της εκδήλωσης ανέβηκε στην ομάδα «Παλιά Λαγκάδα» στο facebook.

• Το έργο διαπλάτυνσης του παραλιακού πεζοδρομίου είναι γεγονός. Είναι βέβαιο ότι οι κάτοικοι θα περιφρουρήσουν το δημόσιο χαρακτήρα του και την ανεμπόδιση προσπέλασή του. Είναι ώρα να διευθετηθεί και το πεζοδρόμιο της εσωτερικής πλευράς του δρόμου, σύμφωνα με το σχέδιο.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ Ν. ΠΑΠΠΑΣ

Καθ' οδόν...

Δεν ξέρω πότε γεννήθηκα, δεν θυμάται κανείς να μου το πει. Απλά βρέθηκα στην άκρη ενός χωμάτινου δρόμου και μεγάλωσα κάτω από την σκιά ενός βράχου. Ο μεγάλος μου εφιάλτης ήταν μην πέσει αυτός ο βράχος και με πλακώσει, όταν λυσομανούσε ο αέρας και οι καταρρακτώδεις βροχές παρέσερναν πέτρες και λάσπες στο πέρασμά τους. Τι ανόητος φόβος!

Τώρα στο τέλος της ζωής μου, καθώς βλέπω το σώμα μου να συρρικνώνεται και να αποσυντίθεται, έρχονται εικόνες από την ζωή μου για να κάνουν το φευγικό μου ακόμα πιο οδυνηρό.

Θυμάμαι τα πρώτα χρόνια της ζωής μου που πάλευα να επιβιώσω και να μεγαλώσω εκεί στην άκρη του δρόμου, αγναντεύοντας το πέλαγος και ρουφώντας το φως από τις ακτίνες του ήλιου που μου έδιναν ζωή. Τα χρόνια περνούσαν κι εγώ μεγάλωνα... δίχως να έχω παρέα του είδους μου. Είχα όμως την συντροφιά των ελάχιστων γειτόνων μου αλλά και των περαστικών που με καμάρωναν και χαιρόντουσαν να με βλέπουν. Είχα παρέα μου τα πουλιά, που με το κελάηδημά τους με συντρόφευαν στις ώρες της σιωπής και της μοναξιάς μου. Είχα την θαλασσινή αύρα που με το λάγνο χάδι της δρόσιζε το κορμί μου. Μυσταγωγία, έκσταση και ανάταση του είναι μου.

Και εγώ μεγάλωνα, άπλωνα φύλλωμα, άνθιζα και έκανα καρπούς που γλύκαιναν τους ανθρώπους που τους γεύονταν και χόρταιναν τα πεινασμένα πουλιά και ζώα. Και χαιρόμουν γι' αυτό, καμάρωννα και άπλωννα περισσότερο τα κλαδιά και το φύλλωμά μου για να κάνω περισσότερους καρπούς την επόμενη χρονιά.

Όμως τούτος ο κόσμος δεν είναι αγγελικά πλασμένος και πάντα το καλό θα συνυπάρχει με το κακό, το όμορφο με το άσχημο...

ΖΑΝΝΗΣ Ι. ΣΤΡΟΓΓΥΛΟΣ

Όνειρο ήτανε;

Μετά από μια κουραστική ημέρα από το λιομάζωμα άναψα το τζάκι και έκατσα στην πολυθρόνα να ξεκουραστώ ξεφυλλίζοντας το άλμπουμ, μήπως βρω κάποια φωτογραφία για την «Παλιά Λαγκάδα». Ξάφνου μέσα από τις φλόγες βλέπω τον πατέρα μου να ξεπροβάλλει παλληκάρaki, όπως τότε που ήμουν μικρός, που με κρατούσε στην αγκαλιά του και μου έλεγε διάφορες ιστορίες. Η χαρά που πήρα δεν περιγράφεται, αφού τον είχα επιθυμήσει πολύ και, παρόλο που τον σκέπτομαι συνέχεια, δεν έρχεται στα όνειρά μου.

Γεια σου πατέρα, του λέω, θυμάσαι που μου έλεγες τις ιστορίες με τους αγγέλους; Ε, λοιπόν τις προάλλες ήρθε ένας και μάλιστα ήταν και συνονόματός σου, θα το ξέρεις φυσικά. Λοιπόν, πατέρα, θυμάμαι που έλεγες ότι οι άγγελοι έχουν δύο όψεις, την ορατή και την αόρατη, έρχονται στη γη σαν άνθρωποι με μια αποστολή, με ένα σκοπό, που εμείς οι κοινοί θνητοί δεν καταλαβαίνουμε παρά μόνον όταν φύγουν.

Θυμάμαι επίσης που έλεγες ότι μερικοί μπορεί να ξεχωρίζουν, να έχουν δηλαδή ορισμένα εξωτερικά σημάδια διαφορετικά από τους υπόλοιπους ανθρώπους («ιδιαιτερότητες» τις λέμε εμείς οι φτωχοί τω πνεύματι).

Όπως και να 'χει, έλεγες, οι άγγελοι, επειδή φοράνε το ανθρώπινο σώμα, δεν αντιδρούν όπως εμείς στις αρρώστιες ή στα φάρμακα γιατί δεν τους ενδιαφέρει το σώμα τους, εκείνοι μόνο την αποστολή τους έχουν σαν στόχο. Είχες και συ έναν

αδελφό άγγελο, μου έλεγες, που συμπλήρωσε την αποστολή του πολύ νωρίς. Νομίζω ήταν επτά όταν σας άφησε, αν και ο χρόνος για εκείνους είναι διαφορετικός απ' τον δικό μας. Ένας γήινος χρόνος για τους αγγέλους μπορεί να είναι ένα λεπτό, έλεγες.

Θυμάμαι, πατέρα, την απορία μου, καλά τι αποστολή να έχει ένας άγγελος; Και μου έλεγες ότι είναι οι φύλακες των ανθρώπων, που τους προστατεύουν και τους μεταφέρουν τη θεϊκή βούληση αλλά και να τους θυμίζουν να αγαπάνε αλλήλους, είναι δε τόσο αγαπητοί που όταν φεύγουν για άλλη αποστολή όχι μόνο οι συγγενείς, αλλά ολόκληρη η κοινωνία συγκλονίζεται. Όταν φεύγει ένας άγγελος, την ίδια στιγμή ένας άλλος έρχεται κάπου αλλού.

Όλες τις ιστορίες σου τις θυμάμαι, πατέρα, μία προς μία, αλλά γιατί δεν έρχεσαι ούτε στα όνειρά μου;

Ξύπνα έφτιαξα καφέ, έφερα και κουλουράκια να βουτήξεις. Τι καφέ μου λες πατέρα, λέω. Ξύπνα πάλι όνειρο είδες; Άνοιξε τα μάτια σου.

Ανοίγω τα μάτια μου και βλέπω τη γυναίκα μου με ένα δίσκο με καφέ και βουτήματα. Αχ Όνειρο ήτανε, λέω, γιατί να μην κράταγε λίγο ακόμη... Γιατί τα ωραία να είναι σύντομα σε αυτή τη ζωή;

Είπαμε όμως ο χρόνος των αγγέλων μετράει διαφορετικά από τον ψεύτικο τον δικό μας.

Ε. Σ. Αργυρούδης

ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ

14/1

Κόψαμε την πίτα του Συλλόγου μας

11/2

Αφιέρωμα στον ΝΙΚΟ ΓΚΑΤΣΟ με τη Χορωδία του Συλλόγου μας

18/2

Αποκριάτικο Γλέντι με Πολλές Εκπλήξεις

Στον Άγγελό μας που έφυγε

Ο ουρανός είναι απέραντος
και τ' άστρα αμέτρητα.
Η αγάπη μας όμως μας οδήγησε και
σε βρήκαμε, αστέρι μου, εκεί ψηλά.
Σε ξεχωρίσαμε.
Και σε κοιτάμε... σε κοιτάμε...
σε κοιτάμε.

Ήθελα να πω ένα μεγάλο ευχαριστώ σε όλους τους ανθρώπους που προσευχήθηκαν, παρακάλεσαν κι έκλαψαν μαζί μας.
Είθε να είναι τα τελευταία δάκρυα για ένα αγγελάκι.

Η γιαγιά του

ΓΙΝΕ ΜΕΛΟΣ ΚΙ ΕΣΥ
του Πολιτιστικού Επιμορφωτικού
Συλλόγου Λαγκάδας
«Η ΚΥΔΙΑΝΤΑ»
Η ΕΓΓΡΑΦΗ ΚΟΣΤΙΖΕΙ 5€